

Arrest

nr. 178 525 van 28 november 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Thaise nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 september 2014 tot weigering van de afgifte van een visum kort verblijf (type C).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 oktober 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DEMEYER, die loco advocaat R. DEMEYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1. Verzoekster, die de Thaise nationaliteit heeft, vraagt respectievelijk op 14 augustus 2013 en 8 januari 2014 een visum kort verblijf (type C) aan bij de Belgische ambassade te Bangkok.

1.2. Deze visumaanvragen worden op respectievelijk 19 augustus 2013 en 11 februari 2014 geweigerd.

1.3. Verzoekster vraagt op 22 juli 2014 een visum kort verblijf (type C) aan bij de Belgische ambassade te Bangkok.

1.4. Op 10 september 2014 neemt de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering tot afgifte van een visum voor kort verblijf (type C). Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Motivatie

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

- Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld*

- Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevende activiteit.*

- Andere*

Betrokkene is ongehuwd, werkloos en wordt financieel gesteund door de invitant. Mogelijk wordt een visum kort verblijf aangevraagd, maar een lang verblijf beoogd.

- U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen*

- Tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd.*

Betrokkene is zelfstandige en legt geen recent aanslagbiljet voor. Hij legt alleen fiscaal attest maar hiermee kan niet het reële maandelijkse inkomen van de garant berekend worden.

- Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller chèques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen.*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 3bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van artikel 32 van de Visumcode, van artikel 5 van de Schengengrenscodes, juncto een schending van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel alsook van algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“Het visum kort verblijf m.o.o. een bezoek aan de heer G.V. werd wegens volgende motieven geweigerd (stuk 1):

(...)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch de Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2011, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Uit wat hierna volgt zal blijken dat verweerster in casu onvoldoende is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze feitelijke gegevens bovendien niet correct beoordeelde en aldus kennelijk onredelijk tot haar weigeringsbesluit kwam.

Verzoekster zal de verschillende weigeringsredenen hierna één voor één bespreken.

2.1 Weigering overeenkomstig artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 en de weigering wegens vermeend onvoldoende solvabiliteit van verzoekster

Als eerste punt onder de motivering stelt verweerder dat het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code.

Dit bewuste artikel 32 van verordening 810/2009 stelt:

“Weigering van een visum:

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscodes, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

In casu is er geen sprake van valse, vervalste of nagemaakte reisdocumenten en toont verzoekster zeer goed het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf aan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder echter van oordeel is dat verzoekster niet zou hebben aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken voor de duur van het voorgenomen verblijf en de terugreis naar het land van herkomst.

Dit argument van verweerder kan echter niet overtuigen.

Artikel 3bis Vw. stelt immers letterlijk (eigen onderlijning):

“Onverminderd andere bepalingen van deze wet, kan het bewijs van voldoende middelen van bestaan worden geleverd door het overleggen van een attest van tenlasteneming, waarin een natuurlijk persoon die over voldoende middelen beschikt en die de Belgische nationaliteit bezit of die gemachtigd of toegelaten is om voor een onbepaalde duur in België te verblijven, zich gedurende een termijn van twee jaar ten opzichte van de vreemdeling, de Belgische Staat en elk bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, ertoe verbindt de kosten van gezondheidszorgen, verblijf en repatriëring van de vreemdeling te zijnen laste te nemen.”

In die zin is verzoekster overeenkomstig artikel 3bis Vw. met andere woorden niet eens gehouden een bewijs van eigen voldoende inkomsten voor te leggen, daar reeds een afdoende bewijs van voldoende garantie via attest van tenlasteneming werd voorgelegd (die ten onrechte wordt geweigerd door verweerder – cfr. infra).

Meer specifiek stelt de heer G.V. zich garant voor verzoekster, die zaakvoerder is van zijn eigen opgericht transportbedrijf, xxx EBVBA.

De motivering van verweerder dat geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf zou voorliggen gezien verzoekster niet afdoende kan aantonen dat zij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevendende activiteit is niet alleen foutief, doch tevens in strijd met artikel 3bis Vw.

Onderhavige onderdelen van het enig middel van verzoekster zijn bijgevolg gegrond.

2.2 Weigering wegens de afwezigheid van het aanslagbiljet van de garant, G.V. en weigering van de tenlasteneming door deze laatste

In de beslissing van verweerder wordt vermeld dat de tenlasteneming door de partner van verzoekster, G.V., ontvankelijk is doch wordt geweigerd omdat de garant 6 zelfstandige is en geen recent aanslagbiljet zou voorleggen. Er werd enkel een fiscaal attest voorgelegd waaruit het reële maandelijks inkomens van de garant niet kan berekend worden.

Verweerster besluit maar al te gemakkelijk tot de weigering van de tenlasteneming, en dit ten onrechte. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerster zeer goed op de hoogte is van het feit dat de partner van verzoekster, G.V., zelfstandig is en sedert jaren zijn eigen transportbedrijf runt. G.V. is enig zaakvoerder van de (E)BVBA xxx met maatschappelijke zetel te xxx.

Verzoekster – die voorheen reeds twee aanvragen tot het bekomen van een visum C deed die evenwel telkens werden geweigerd – legt het aanslagbiljet voor de aanslagjaren 2012 en 2013 voor op naam van G.V., waaruit de inkomsten van deze laatste blijken (stukken 3 en 4):

- In 2011 ontving de garant vanwege zijn BVBA xxx. een bezoldiging van 25.479,47 EUR uit hoofde van zijn tewerkstelling als bedrijfsleider. Daarbovenop ontving hij nog een vervangingsinkomen van 4.822,75 EUR.

Het netto belastbaar inkomen werd bepaald op 30.878,22 EUR (stuk 3).

- In 2012 ontving de garant vanwege zijn BVBA xxx. een bezoldiging van 20.728,58 EUR uit hoofde van zijn tewerkstelling als bedrijfsleider.

Het netto belastbaar inkomen werd bepaald op 18.374,58 EUR (stuk 4).

- Het aanslagbiljet voor de personenbelasting inzake de inkomsten van 2013 heeft de garant nog niet ontvangen, doch uit de boekhoudkundige stukken blijkt dat de garant in 2013 een bedrag van 18.034,96 EUR mocht ontvangen aan bezoldigingen en voordelen alle aard.

Dit impliceert een bedrag van 1.502,91 EUR per maand (stuk 5).

Teneinde verweerster een gedetailleerd beeld te geven van de maandelijkse inkomsten van de heer G.V. werd door de raadsman van verzoekster aan diens boekhouder een meer recent overzicht gevraagd van de inkomsten van de partner van verzoekster.

Uit het attest van FIBAM ADMINISTRATIEKANTOOR BVBA dd. 29.09.2014 blijkt dat de heer V. in de periode van 1 januari 2014 t.e.m. 31 mei 2014 een bedrag van 14.740,50 EUR mocht ontvangen (stuk 6).

Aldus wordt aangetoond dat – zelfs na aftrek van sociale zekerheidsbijdragen – de garantsteller in ieder geval meer dan voldoende inkomsten heeft om te voorzien in zijn eigen levensonderhoud alsook in dat van verzoekster voor de periode waarin zij in België verblijft.

Verzoekster wordt nu reeds financieel gesteund door de heer V. wat evenzeer duidt op de mogelijkheid van deze laatste om dit te bekostigen.

2.3 Weigering wegens vermeend doel van lang verblijf

Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster ongehuwd en werkloos is en dat zij financieel wordt gesteund door de invitant. Hieruit leidt verweerster af dat verzoekster mogelijk een visum voor kort verblijf heeft aangevraagd, doch een lang verblijf beoogd.

De motivering van verweerster berust op loutere veronderstellingen en wordt absoluut niet gestaafd. Dergelijke vage veronderstellingen dienen louter als sfeerschepperij en hiermee mag geen rekening worden gehouden.

Bovendien is de veronderstelling van verweerster manifest foutief. Verzoekster heeft immers twee kinderen in Thailand van respectievelijk 17 en 19 jaar oud, en ook de moeder van verzoekster woont nog steeds in Thailand. De partner van de oudste zoon van verzoekster is overigens zwanger. De oudste zoon van verzoekster zal met andere woorden binnenkort vader worden en verzoekster grootmoeder. Deze nakende gebeurtenis is op zich reeds een afdoende reden om terug te keren naar Thailand. Ook het feit dat haar moeder en haar twee zonen daar wonen, maakt voor verzoekster een reden uit om daadwerkelijk terug te keren. De socio-economische kern van verzoekster ligt ontegensprekelijk in Thailand, zodat zij hoegenaamd niet de bedoeling heeft om na haar kort verblijf in België te blijven.

Het is dan ook ten onrechte dat verweerster gaat beweren dat verzoekster een lang verblijf in België zou beogen.

Er kan bezwaarlijk worden uitgegaan van het feit dat verzoekster haar familie in Thailand zou achterlaten. Verzoekster wenst enkel op bezoek te komen naar België en beoogt geen lang verblijf.

De motivering van de beslissing van verweerster strookt niet met de realiteit en is foutief. Het middel is gegrond.

2.4 Weigering wegens onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf

Gelet op het voorgaande is ook de motivering van verweerster dat er geen of onvoldoende bewijs zou zijn van financiële dekking voor het verblijf in België manifest foutief. Verzoekster verwijst naar hetgeen supra werd uiteengezet inzake de tenlasteneming door garant G.V..

Verzoekster kan kosteloos inwonen bij de heer V. die financieel voor haar instaat en dit uiteraard ook zal doen wanneer zij hem in België komt bezoeken. Zelfs de vliegtuigtickets heen en terug worden door de huidige partner van verzoekster betaald, zodat hieromtrent geen discussie kan bestaan.

Er wordt met andere woorden niet enkel gratis huisvesting ter beschikking gesteld, maar de garant betaalt daarnaast ook alle kosten tijdens het verblijf van verzoekster en het vooruitbetaalde vervoer.

Daarnaast benadrukt verzoekster dat zij wel degelijk over een kredietkaart beschikt dewelke kan gebruikt worden in België. Verzoekster legt dienaangaande de nodige overtuigingsstukken voor, nl. de kredietkaart en de rekeninguittreksels van de financiële instelling (stuk 7).

Verzoekster kan bezwaarlijk verweten worden dat zij geen traveller chèques heeft aangekocht, daar haar visum reeds tot driemaal toe werd geweigerd. Deze traveller chèques zullen logischerwijze pas worden aangekocht wanneer verzoekster met zekerheid kan vaststellen dat zij naar België kan afreizen en haar visum aldus wordt goedgekeurd.

Anderzijds herhaalt verzoekster dat haar verblijf in België integraal zal worden bekostigd door de heer G.V., zodat er geen noodzaak bestaat om dergelijke traveller chèques aan te kopen.

De motivering van de beslissing van verweerster strookt niet met de realiteit en is foutief. Het middel is gegrond.

2.5 Schending van artikel 8 E.V.R.M.

Verzoekster beroept zich voorts op het artikel 8 EVRM ter bescherming van haar privé-, familie- en gezinsleven.

Het staat niet ter discussie dat verzoekster een feitelijke relatie heeft met de heer G.V.. Deze laatste is reeds tweemaal naar Thailand afgereisd, een eerste maal in september 2012 en een tweede maal in maart 2013 waar hij drie weken met verzoekster heeft doorgebracht.

Partijen onderhouden ook sedert de terugkeer van G.V. naar België op zeer regelmatige basis contact via telefoon, SMS, internet en skype. Verzoekster werd uitgenodigd om een bezoek te brengen aan de heer V. in België en wenst hier uiteraard op in te gaan zodat zij haar geliefde kan terugzien.

Het bestaan van een gezinsleven zoals beschermd onder artikel 8 EVRM kan met andere woorden niet op redelijke wijze ter discussie staan.

De weigering van het visum kort verblijf door verweerster maakt dan ook een flagrante schending uit van het artikel 8 EVRM: het gezinsleven van verzoekster wordt ten onrechte en zonder enige gegronde reden beknot door verweerster. Verzoekster ondervindt ontegensprekelijke en moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangezien zij niet de toelating krijgt om gedurende maximum drie maanden op het Belgische grondgebied te verblijven.

Verzoekster weet dat artikel 8 EVRM geen absolute bescherming vormt van het familie- en gezinsleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

Artikel 8 EVRM maakt een fundamenteel mensenrecht uit, waarvan slechts zeer beperkt kan van worden afgeweken. Hiertoe stelt artikel 8, lid 2 EVRM:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Bij een vermeende schending van artikel 8 EVRM dient het Hof te onderzoeken of:

- de inmenging van de overheid in het gezinsleven is voorzien in de wet ;*
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven een legitiem doel dient ;*
- de inmenging van de overheid in het gezinsleven noodzakelijk is in een democratische samenleving.*

Er dient benadrukt dat deze afwegingen telkenmale specifiek op de concrete casus dienen toegepast te worden, waarbij telkenmale uitgebreid gemotiveerd dient te worden waarom de bewuste inbreuk op artikel 8 EVRM al dan niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

In casu wordt door verweerster niet uiteengezet, laat staan afdoende gemotiveerd waarom de beslissing tot weigering van visum C, aangevraagd door verzoekster géén schending uitmaakt van artikel 8 EVRM en m.a.w. wel degelijk “noodzakelijk is in een democratische samenleving” zou zijn, en bijgevolg “justified by a pressing social need and proportionate to the legitimate aim pursued” zou zijn. 9

“Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechterlijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken ‘in the least onerous way as regards human rights’.

(P. DE HERT, “Artikel 8. Recht op privacy”, in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720 – eigen beklemtoning)

Verweerster, nochtans volstrekt op de hoogte van de familiesituatie van verzoekster en de feitelijke relatie die zij met de heer G.V. heeft, (zie supra), motiveert haar beslissing tot weigering van toekenning visum C op geen enkele wijze omtrent deze proportionaliteitstoets. De verwerende partij gaat met andere woorden niet eens na, noch motiveert zij waarom er in casu geen schending zou plaatsvinden van artikel 8 EVRM.

De feiten op grond waarvan het bestuur tot haar beslissing komt, moeten zorgvuldig worden gewaardeerd (SUETENS, L.-P., “Algemene beginselen van behoorlijk bestuur in de rechtspraak van de Raad van State”, T.B.P. 1980, 86).

Deze waardering is in casu geenszins zorgvuldig gebeurd. Daarenboven moeten de gevolgen in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvSt. Nr. 26.600, 3 juni 1986 ; RvSt. Nr. 40.179, 27 augustus 1982 ; RvSt. Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

Onderhavig onderdeel van het eerste middels is aldus gegrond.

2.6 Schending van artikel 5 van de Schengengrenscodes in samenlezing met artikel 3bis Vw. en de motiveringsverplichting

Artikel 5 Schengen-grenscodes stelt:

“Voor onderdanen van derde landen gelden de volgende toegangsvoorwaarden voor een verblijf van ten hoogste drie maanden per periode van zes maanden:

(...)

c) Het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden kunnen staven, alsmede beschikken over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of voor de doorreis naar een derde land, waar de toegang is gewaarborgd, dan wel in staat zijn deze middelen rechtmatig te verwerven.

(...)

e) niet worden beschouwd als een bedreiging van de openbare orde (...)”

Uit het dossier en de door de garant gevoegde stukken mag in casu duidelijk blijken dat zowel het doel van het verblijf, de verblijfsomstandigheden als het beschikken over voldoende middelen van bestaan bewezen voorkomt.

Overigens wordt door verweerster niet gesteld dat verzoekster een bedreiging van de openbare orde zou uitmaken.

Verzoekster stelt bijgevolg vast dat de beslissing van verweerster niet conform artikel 5 van de Schengengrenscodes werd genomen. Ook onderhavig onderdeel van het enige middel van verzoekster is derhalve gegrond.”

2.2. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 32 van de Visumcode.

Wat betreft de motivering in feite, is de bestreden beslissing gesteund op twee weigeringsmotieven.

Een eerste weigeringsgrond bestaat erin dat het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten, niet kon worden vastgesteld. Daarbij preciseert de gemachtigde:

- ten eerste: “Geen of onvoldoende garantie op terugkeer naar het land van verblijf gezien betrokkene niet afdoende kan aantonen dat hij over voldoende en regelmatige inkomsten beschikt uit een legale winstgevendende activiteit.”

- ten tweede: *“Andere - Betrokkene is ongehuwd, werkloos en wordt financieel gesteund door de invitant. Mogelijk wordt een visum kort verblijf aangevraagd, maar een lang verblijf beoogd.”*

Een tweede weigeringsgrond bestaat erin dat verzoekster niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor de doorreis naar een derde land waar zij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen. Daarbij preciseert de gemachtigde:

- ten eerste: *“Tenlasteneming is ontvankelijk en geweigerd. - Betrokkene is zelfstandige en legt geen recent aanslagbiljet voor. Hij legt alleen fiscaal attest maar hiermee kan niet het reële maandelijkse inkomen van de garant berekend worden.*

- ten tweede: *“Geen of onvoldoende bewijs van financiële dekking voor het verblijf gezien betrokkene geen bewijs levert van financiële middelen; noch nominatief bordereau van aankoop van traveller chèques, noch kredietkaart bruikbaar in België en gelinkt aan een persoonlijke bankrekening met voldoende middelen.”*

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schendingen van de materiële motiveringplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van de aangevoerde schending van artikel 32 van de Visumcode.

Artikel 23, lid 4 van de Visumcode bepaalt dat een visum kan worden geweigerd overeenkomstig artikel 32, lid 1 van de Visumcode.

Artikel 32, lid 1 van de Visumcode bepaalt:

“Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v) ter fine van weigering van toegang in het SIS signaleerd staat;

vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang signaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.”

Uit de samenlezing van deze bepalingen volgt dat de verwerende partij op grond van elk van de hierboven vermelde motieven de aanvraag kan weigeren. Daarbij is niet voorzien in een systeem van cumulatieve weigeringsmotieven op grond waarvan men het visum zou kunnen weigeren. De vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32, lid 1 hiervoor geciteerd, volstaat om een visumaanvraag te weigeren.

Dit heeft tot gevolg dat, indien de bestreden beslissing op correcte wijze is gesteund op één van deze opgesomde weigeringsgronden, die elk op zich reeds als determinerend kunnen worden beschouwd, zij afdoende is gemotiveerd en de overige weigeringsgronden als overbodig moeten worden beschouwd.

Bij het onderzoek van een aanvraag voor een visum kort verblijft beschikt de gemachtigde over een ruime beoordelingsmarge met betrekking tot de relevante toepassingsvoorwaarden van de artikelen 23, lid 4 en 32, lid 1 van de Visumcode en de beoordeling van de relevante feiten, om te bepalen of één van die weigeringsgronden aan de aanvrager kan worden tegengeworpen (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 60-63).

2.3. De bedoeling van de Uniewetgever om de nationale autoriteiten een beoordelingsmarge te laten, volgt overigens uit de bewoordingen van de artikelen 21, lid 1, en 32, lid 1, van die Visumcode. Deze bepalingen verplichten die autoriteiten een *“toetsing [te verrichten] van de vraag of de aanvrager een risico van illegale immigratie”* vertegenwoordigt, *“bijzondere aandacht”* te schenken aan bepaalde aspecten van diens situatie, en te bepalen of er *“redelijke twijfel”* bestaat over bepaalde aspecten.

In casu verwijst de bestreden beslissing naar artikel 32 (meer specifiek, lid 1, onder b) van de Visumcode waarbij wordt gesteld dat het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaat voor het verstrijken van het visum te verlaten niet kon worden vastgesteld.

De Raad herinnert eraan dat de weigeringsgrond voorzien in artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode, inhoudt dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het is dus geenszins vereist dat de gemachtigde, om te bepalen of hij gehouden is een visum af te geven, zekerheid krijgt over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Hij dient daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat waarbij hij over een beoordelingsmarge beschikt (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 67-69). De gemachtigde moet daartoe een individueel onderzoek van de visumaanvraag verrichten waarin rekening wordt gehouden met, enerzijds, de algemene situatie in het land waarin de aanvrager woont en, anderzijds, zijn persoonlijke omstandigheden, met name zijn gezins-, sociale en economische situatie, het eventuele bestaan van eerdere legale of illegale verblijven in een van de lidstaten alsmede zijn banden in het land waarin hij woont en in de lidstaten.

In dit kader verwijst de Raad naar artikel 14 van de Visumcode dat luidt als volgt :

“1. Van aanvragers van een eenvormig visum wordt verlangd dat zij het volgende verstrekken:

a) documenten waaruit het doel van de reis blijkt;

b) documenten met betrekking tot logies of het bewijs van voldoende middelen om in logies te voorzien;

c) documenten waaruit blijkt dat de aanvrager voldoende middelen van bestaan heeft zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij zeker zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid verkeert deze middelen legaal te verkrijgen, overeenkomstig artikel 5, lid 1, onder c), en lid 3, van de Schengengrenscodes;

d) informatie die het mogelijk maakt het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, te beoordelen.

(...).

3. Een niet-limitatieve lijst van bewijsstukken die het consulaat van de aanvrager kan verlangen om te verifiëren of wordt voldaan aan de voorwaarden van de leden 1 en 2, is opgenomen in bijlage II.”

Krachtens artikel 14, lid 1, sub d, van de Visumcode staat het de aanvrager vrij om bij zijn aanvraag voor een visum kort verblijf de informatie te verstrekken aan de hand waarvan zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten, kan worden beoordeeld. Het is aldus aan de visumaanvrager om de informatie te verstrekken, waarvan de geloofwaardigheid moet worden aangetoond met relevante en betrouwbare bewijzen, die de twijfel kunnen wegnemen over zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 71-72).

In die zin preciseert de bijlage II bij de Visumcode een aantal documenten aan de hand waarvan het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten kan worden getoetst, met name:

- “1. reservering van een retour- of rondreisticket
2. bewijs van financiële middelen in het land van verblijf;
3. bewijs van een dienstverband: bankafschriften;
4. eigendomsbewijzen van onroerend goed;
5. bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie.”

2.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde zijn besluit dat het voornemen tot terugkeer naar het land van herkomst voor het verstrijken van het visum in hoofde van verzoekster niet kan worden vastgesteld, heeft gebaseerd op een onderzoek waarbij een aantal redenen in hun geheel en op cumulatieve wijze in overweging worden genomen. De gemachtigde besluit hieruit dat mogelijk een visum kort verblijf wordt gevraagd maar een lang verblijf wordt beoogd.

Verzoekster wijst er in haar verzoekschrift op dat zij twee kinderen heeft in Thailand die respectievelijk 17 en 19 jaar oud zijn, dat ook haar moeder nog steeds in Thailand verblijft en dat de partner van haar oudste zoon zwanger is. Deze feiten maken redenen uit voor verzoekster om daadwerkelijk terug te keren naar Thailand daar haar socio-economische kern ontegensprekelijk daar ligt. Er kan bezwaarlijk van worden uitgegaan dat zij haar familie zou achterlaten.

Dat verzoekster nog een moeder heeft in Thailand en dat de partner van haar oudste zoon zwanger is, zijn elementen die voor het eerst in het verzoekschrift worden aangehaald. De Raad benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de elementen en/of stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met elementen en/of stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. De verwerende partij kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van de elementen aangaande verzoeksters moeder en de zwangerschap van de partner van haar oudste zoon. De Raad zou voorts zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395)

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing preciseert dat verzoekster niet afdoende kan aantonen dat zij beschikt over voldoende en regelmatige inkomsten uit een legale winstgevende activiteit, dat zij ongehuwd en werkloos is en financieel wordt gesteund door de invitante, in casu dhr. G.V. Al deze elementen vinden steun in het administratief dossier en worden door verzoekster niet betwist, zodat niet wordt aangetoond dat deze elementen “manifest foutief” zijn of “niet gestaafd worden” of “niet stroken met de realiteit”.

In zoverre verzoekster betoogt dat het besluit van de gemachtigde op loutere en vage veronderstellingen beruist die dienen als loutere sfeerschepperij, benadrukt de Raad nogmaals dat de weigeringsgrond voorzien in artikel 32, lid 1, onder b) van de Visumcode, inhoudt dat er redelijke twijfel bestaat over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Het is dus geenszins vereist dat de

gemachtigde, om te bepalen of hij gehouden is een visum af te geven, zekerheid krijgt over het voornemen van de aanvrager om het grondgebied voor het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum te verlaten. Hij dient daarentegen te bepalen of er redelijke twijfel over dat voornemen bestaat waarbij hij over een beoordelingsmarge beschikt.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om uit de verzameling van de verschillende punctuele elementen die de socio-economische situatie van verzoekster kenmerken, met name geen tewerkstelling, ongehuwd en financiële afhankelijkheid van de invitant en die blijken uit het administratief dossier, te besluiten dat er geen afdoende garantie is op terugkeer, niettegenstaande de aanwezigheid van de twee zonen in Thailand.

Verzoekster stelt dat ten onrechte wordt beweerd dat zij een lang verblijf in België beoogt, terwijl zij hier enkel op bezoek wil komen en geeft daarmee te kennen het niet eens te zijn met de bestreden beslissing, doch zij slaagt er met haar bovenstaand summier betoog niet in aan te tonen dat de gemachtigde in casu onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is te werk gegaan.

In het licht van de hierboven besproken vaststellingen en in het licht van de ruime beoordelingsmarge van de gemachtigde bij het beoordelen of er een redelijke twijfel bestaat over het voornemen van verzoekster om het grondgebied van de lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de geldigheid van het visum (HvJ 19 december 2013, C-84/12, Koushkaki, pt. 62), acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde besluit dat verzoekster onvoldoende garantie tot een terugkeer biedt zodat het voornemen om het Belgisch grondgebied te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kan worden vastgesteld.

De Raad stelt vast dat het eerste weigeringsmotief in rechte en in feite aldus gehandhaafd blijft. Verzoekster blijft in gebreke om aannemelijk te maken dat het hierboven besproken eerste weigeringsmotief in de bestreden beslissing steunt op onjuist feitelijke gegevens. Zij toont evenmin aan dat het eerste weigeringsmotief steunt op een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige beoordeling, of dat de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde in het kader van artikel 32 van de Visumcode beschikt, werd overschreden.

Zoals reeds gesteld, de vaststelling dat is voldaan aan één van de opgesomde weigeringsmotieven zoals vermeld onder artikel 32, lid 1 van de Visumcode, volstaat op zich om de beslissing tot weigering tot afgifte van een visum type C te schragen.

Bijgevolg dient in casu het tweede weigeringsmotief, zoals weergegeven in de bestreden beslissing en dat refereert aan artikel 32, lid 1, onder a) iii) van de Visumcode, als overtollig te worden aangemerkt, zodat het desgevallend gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekster dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. De wettigheid van de bestreden beslissing blijft immers hoe dan ook overeind nu uit hetgeen voorafgaat, blijkt dat het visum reeds op voldoende wijze kon worden geweigerd op grond van het determinerende motief dat verzoekster onvoldoende garantie tot een terugkeer biedt zodat het voornemen om het grondgebied van België te verlaten voor het verstrijken van het visum niet kan worden vastgesteld. Daar het eerste weigeringsmotief de bestreden beslissing op voldoende wijze kan schragen, dient de kritiek op het tweede weigeringsmotief, met name de aangevoerde schendingen van de artikelen 3 en 3bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 5 van de Schengengrenscore, dan ook niet verder te worden onderzocht. Ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 5 van de Schengengrenscore een heel andere werkingssfeer heeft dan de Visumcode en met name maatregelen vaststelt die van toepassing zijn op het grenstoezicht ten aanzien van personen die de buitengrenzen van de lidstaten van de Unie overschrijden. In casu, heeft verzoekster geen buitengrens van de Europese Unie overschreden, zodat de Schengengrenscore niet van toepassing is en zij er niet dienstig naar kan verwijzen. Ten slotte herinnert de Raad eraan dat het gegeven dat een persoon in het bezit is van een visum type C, deze persoon niet vrijwaart van de mogelijkheid dat hij of zij voorwerp kan uitmaken van een inreiscontrole en dat hij of zij desgevallend aan de grenspolitie documenten dient voor te leggen en uitleg moet geven over het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 32 van de Visumcode wordt, voor wat betreft het eerste weigeringsmotief, niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt verder vast dat waar verzoekster de schending aanvoert van het vertrouwens- en rechtszekerheidsbeginsel, zij niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.5. Verzoekster voert ook nog een schending aan van artikel 8 van EVRM.

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de feiten en omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming aangaande de bestreden visumweigering heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, doch hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 3 februari 2016, nr. 11.784 (c)).

2.6. Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op eerbiediging van het gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Dit gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “gezinsleven” niet, dat een autonoom begrip is en dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Verzoekster houdt voor dat zij een feitelijke relatie heeft met dhr. G.V. die niet ter discussie staat.

Het Hof oordeelt dat het begrip ‘gezin’ niet is beperkt tot relaties die zijn gebaseerd op het huwelijk maar ook andere de facto gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Er moet dan wel sprake zijn van een stabiele

de facto partnerrelatie (EHRM 23 februari 2016, Pajic/Kroatië, § 64). Om te bepalen of een partnerrelatie voldoende standvastig / duurzaam is om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, wordt rekening gehouden met een aantal relevante factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van engagement en toewijding ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30; EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 63; EHRM 3 april 2012, nr; 42857/05, Van der Heijden v. Nederland, par. 50).

De Raad gaat in casu na of er op het moment van de bestreden beslissing elementen en factoren aanwezig waren die wijzen op het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in hoofde van de verzoekster waarmee het bestuur rekening had moeten houden.

2.7. Ter staving van haar relatie betoogt verzoekster in haar verzoekschrift dat dhr. G.V. reeds tweemaal een bezoek bracht aan Thailand in september 2012 alsook in maart 2013 waar hij drie weken met haar doorbracht. Sinds zijn terugkeer naar België, onderhouden ze op regelmatige basis contact via telefoon, sms, internet en skype.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar visumaanvraag van 22 juli 2014 vermeldde dat zij en dhr. G.V. elkaar reeds bijna twee jaren kennen, dat ze samen tijd hebben doorgebracht, dat ze zich samen comfortabel voelen en dat zij elkaar elke dag spreken en af en toe te mailen. In zijn brief gaf dhr. G.V. te kennen verzoekster tweemaal te hebben bezocht, en tijdens het laatste bezoek in 2013 drie weken met verzoekster te hebben doorgebracht waarbij de vriendschap tot verliefdheid was uitgegroeid. Hij vermeldde verzoekster elke maand een som geld toe te sturen. Dhr. G.V. gaf aan dat de bedoeling van het bezoek van verzoekster was om elkaar beter te leren kennen en de liefde nog meer te laten groeien.

De Raad moet de verwerende partij bijtreden waar zij in haar nota stelt dat de loutere verklaringen van verzoekster en dhr. G.V. aangaande hun verliefdheid in de visumaanvraag in casu niet volstaan om op afdoende wijze aan te tonen dat hun relatie op het moment van de bestreden beslissing reeds voldoende stabiel en duurzaam was om te worden gekwalificeerd als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster en dhr. G.V. voerden aan regelmatig contact te houden maar verzoekster legde hiervan geen bewijzen voor die in het administratief dossier zijn terug te vinden. Evenmin zijn er in het administratief dossier andere relevante factoren aanwezig zijn die het bestaan van een stabiele en duurzame partnerrelatie op het moment van de bestreden beslissing aantonen.

De Raad besluit dat verzoekende partij in gebreke blijft om op afdoende wijze aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing een gezinsleven bestond dat onder de bescherming viel van artikel 8 van het EVRM en dat door de gemachtigde moest worden gehonoreerd, zodat een schending van dit verdragsartikel niet wordt aangetoond.

De gemachtigde kan niet worden verweten onzorgvuldig te hebben gehandeld door bij de visumweigering geen afweging of enig onderzoek te hebben verricht in het licht van artikel 8 van het EVRM, nu verzoekster niet aannemelijk maakt dat het bestuur kennis had of had moeten hebben van relevante feiten en omstandigheden aangaande een beschermenswaardig gezinsleven dat reeds bestond op het moment van de bestreden beslissing en waarmee het rekening had moeten houden.

In zoverre verzoekster naar aanleiding van het schrijven van 17 augustus 2016 meldt dat zij en dhr. G.V. ondertussen op 28 januari 2015 in het huwelijk traden, merkt de Raad op dat dit element dateert van na de bestreden beslissing. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395) Niettegenstaande het gegeven dat de omstandigheden aangaande de relatie tussen verzoekster en dhr. G.V. kunnen evolueren, dient de Raad de regelmatigheid van een bestuurs-handeling te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 EVRM blijkt in het licht van de hierboven vermelde omstandigheden niet.

2.8. Het enige middel, in zoverre ontvankelijk, is ongegrond en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES